

โรงรับจำนำหมายเลข 8: นวนิยายรักเหนือธรรมชาติของจีนเสว่

第 8 號當舖——深雪的奇幻愛情小說

Pawnshop No.8: Zita Law's Supernatural Romance

นัทธไน ประสานนาม¹

ลอว์, ซิต้า. 2550. โรงรับจำนำหมายเลข 8. แปลโดย รำพรรณ รักศรีอักษร. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์เอโนเวล. 216 หน้า.

คนฮ่องกงอ่านอะไร คนฮ่องกงเขียนอะไร วรรณกรรมฮ่องกงมีเนื้อหอย่างไร คำถามเหล่านี้อาจคลาปมออกม่าย่ายๆ เพียงปลายนิ้วสัมผัสบนตัวอักษรคอมพิวเตอร์ แต่เราไม่ค่อยพบรายละเอียดที่เป็นภาษาไทย กล่าวให้ชัดก็คือ คนไทยส่วนใหญ่อาจรู้จักฮ่องกงแต่ไม่รู้จักวรรณกรรมฮ่องกง

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์นัทธไน ประสานนาม ภาควิชาวรรณคดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

周思恒，泰国农业大学人文学院文学系助教

Assistant Professor Natthanai Prasannam, Department of Literature, Faculty of Humanities, Kasetsart University

จากการตั้งสมมติฐานเบื้องต้น วรรณกรรมฮ่องกงน่าจะนิยมนำมาถึงภาวะกลืนไม่เข้า คายไม่ออกระหว่างวัฒนธรรมตะวันตกกับตะวันออก ชีวิตในสังคมเมือง ลัทธิบริโภคนิยม แต่ยังมีวรรณกรรมฮ่องกงอีกจำนวนมากที่หยิบเลือกประเด็นอื่นมาเล่าโดยผสมผสานกับการเดินทางข้ามวัฒนธรรมในระดับที่ “พอเห็นเป็นบรรยากาศ” ดังเช่นนวนิยายเรื่อง *โรงรับจำนำ หมายเลข 8* ของเฉินเสว่ หรือหลิวอิงซือ หรือซีต้า ลอร์ เธอเป็นนักเขียนที่จัดอยู่ในกลุ่มนักเขียนบันเทิงคดียอดนิยมตามที่เราพอสืบค้นได้จากโลกอินเทอร์เน็ต

โรงรับจำนำหมายเลข 8 เล่าเรื่องของहनั่วหรือ “เถ่าแก่” ชายชาวจีนที่ได้รับการศึกษาในโลกตะวันตก เขาได้พบรักกับหลิววันหญิงสาวที่รักกับเขาได้อย่างสุดดี เธอเป็นหญิงสาวจากตระกูลที่เหมาะสมกับเขา หลังจากแต่งงานกันหลิววันให้กำเนิดบุตรชายแก่เขา เธอศรัทธาในพระเป็นเจ้าอย่างมาก แต่हनั่วพบว่าहन่หล่ลูกชายของเขานับวันจะหันเหออกจากพระเป็นเจ้า หน่หล่ทำลายพิธีศีลมหาสนิทของตัวเองด้วยการร้องไห้จ้าและอาละวาดอย่างรุนแรง หวนั่วพบในที่สุดว่าลูกชายของเขาเป็นร่างทรงของซาตาน

ค่าที่หลิววันศรัทธาในพระศาสนา ซาตานจึงเจตนาทำร้ายหลิววันโดยเริ่มจากการให้เธอโดนไฟลวกเป็นแผลเหวอะหวะ หน่น่วยอมแลกความรักชั่วชีวิตของตนกับความสุขชั่วชีวิตของภรรยา เขาสมัครที่จะเป็นเถ่าแก่ของโรงรับจำนำของซาตาน หน่น่วยหายไปจากชีวิตของภรรยา และเพื่อทำให้กิจการของโรงรับจำนำนี้สมบูรณ์ซาตานให้เขาออกตามหาเพื่อนร่วมงาน เขาสืบเสาะไปทั่วดินแดนจนพบฉินจิงหรืออาจิง ผู้ที่มีความโหดเหี้ยมตลอดเวลา

อาจิงมีภูมิหลังที่น่าสนใจ เธอเกิดในครอบครัวในชนบททางไกลที่ไม่เคยได้กินอิมท้อง เมื่อได้ทำงานเป็นคนรับใช้ในบ้านของผู้มีอันจะกิน อาจิงทำทุกอย่างเพื่อให้เธอได้กินอิม เธอขยายวงความอยากออกไปจากการกินเพื่ออิมท้องไปสู่การเสพเพื่อรสชาติที่พึงใจและความอิมท้อง ความโหดเหี้ยมของเธอมิมากจนกระทั่งเธอกล้าเส้นสำนึกชั่วจนถึงขนาดทำได้ทุกอย่างเพื่อให้เธอไม่ต้องทนหิวอีก เมื่อบ้านที่เธอพำนักอยู่ด้วยประสบภัยจากโรคระบาด อาจิงอาจสิ้นชีวิตหากไม่ได้พบชายผู้มีเมตตา หน่น่วยเฝ้าสังเกตชายผู้นั้นอยู่ และในขณะที่เขากำลังจะออกปากเชิญชวนเขาไปทำงานร่วมกัน ชายผู้นั้นก็ถูกอาจิงสังหารด้วยก้อนหิน เพราะเธอรู้เพียงแต่ว่าหากเธอติดตามहन่น่วยไป เธอจะไม่ต้องอดอยากอีกต่อไป

อาจกับหันนั้วหรือเจ้าแถมดูแลกิจการของโรงรับจำนำหมายเลข 8 อย่างดี สัญญาที่คนทั้งสองทำกับชาตานทำให้ได้รับสิ่งที่ต้องการรวมทั้งความอ่อนเยาว์ตลอดกาลแลกกับการทำงานอย่างซื่อสัตย์ การดำเนินงานของโรงรับจำนำระบุเอาไว้ในเรื่องว่า

ลูกค้าทุกคนล้วนสมัครใจทั้งนั้น เพียงแต่ว่าในมือของเจ้าแถมกับอาจมีรายชื่อบุคคลอย่างละเอียด รายชื่อที่เรียงแนบบนกระดาษล้วนเป็นวิญญาณที่มีพลังแฝงมากมาย เป็นวิญญาณที่ละโมภเป็นพิเศษ ชอบฉวยโอกาส คดโกงฝังใจ ใฝ่ฝันที่จะได้อะไรโดยไม่ต้องออกแรง บรรณาความสุขทางโลกอย่างไม่มีขอบเขต เจ้าแถมจะเป็นคนทดสอบวิญญาณเหล่านี้เป็นระยะๆ ดูว่าแต่ละคนยังเหมาะสมกับโรงรับจำนำหมายเลข 8 หรือไม่

ทดสอบ คำนี้คงไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สินะ ตั้งแต่เล็กจนโต ก็มักจะได้ยินคำพูดที่ว่า อย่ายอมให้ปีศาจชักนำ¹

สิ่งที่ผู้คนเอามาจำนำมีหลากหลายมาก ตั้งแต่สิ่งของล้ำค่า อวัยวะส่วนต่างๆ รวมไปถึงสิ่งที่เป็นนามธรรมอย่างอายุ ความสุข ความรัก ความรู้ สติสัมปชัญญะ หรือแม้แต่วิญญาณ พวกเขาจะได้รับสิ่งที่ต้องการอย่างน่าอัศจรรย์ แต่ส่วนใหญ่แล้วสิ่งที่พวกเขาจำนำไว้จะไม่มีวันไถ่คืนได้

วันหนึ่งโรงรับจำนำมีโอกาสดำเนินการรับซุนโจว เด็กหญิงที่มั่งมั่งจะเป็นอัจฉริยะทางดนตรี เธอจำนำความรักชั่วชีวิตของเธอกับความสำเร็จสูงสุด มีคนรักเธอคลั่งคลือเธอทั่วทุกมุมโลก แต่เธอก็ยังไม่รู้สึกเต็มเต็ม หันนั้วคอยเฝ้าดูแลเธอเพราะเขารู้ว่าซุนโจวเป็นคนที่สืบเชื้อสายมาจากเขา แต่ซุนโจวไม่รู้และคิดไกลมากกว่านั้น สุดท้ายซุนโจวต้องตายไปโดยที่ความรักของเธอไม่ได้รับการตอบสนอง

ฝ่ายอาจที่บ่มเพาะความรักในตัวเจ้าแถมมานานได้พบกับความสุขสมหวังแม้เพียงสั้นๆ เธอกับหันนั้วได้พบความรู้สึกจริงแท้ในตอนปลายเรื่องก่อนที่จะสูญสลายไปด้วยอำนาจของชาตาน เพราะเขาและเธอทำงานผิดพลาด แต่เรื่องก็ชี้ให้เห็นคัมแล้วสำหรับชีวิตที่อยู่มายาวนานนับร้อยปี

¹ จิตา ลอร์, โรงรับจำนำหมายเลข 8, แปลโดย ราพรรณ รักศรีอักษร (กรุงเทพฯ:นานมีบุ๊คออนไลน์, 2550), หน้า 20.

ผู้ที่ได้อ่านงานเขียนของเชินเสวแล้วอาจพบว่างานเขียนของเธอ “คุ้นๆ ว่าเคยอ่านที่ไหน” เพราะสิ่งที่เธอนำมาสร้างเป็นโครงเรื่องเป็นสิ่งที่ปรากฏมามากต่อมากแล้วในวรรณกรรมโลกเรียกว่า “แก่นเรื่องแบบเฟาสต์” (Faust theme) ซึ่งว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับสัญญาระหว่างมนุษย์กับซาตาน สืบย้อนไปได้ไกลถึงช่วงหนึ่งในคริสต์ศตวรรษที่ 16 มีตำนานสมัยกลางเรื่องหนึ่งเล่าถึงชายที่ขายวิญญาณของตัวเองให้แก่ซาตาน ตำนานเรื่องนี้มาเกี่ยวข้องกับนักแสดงมายาการที่ชื่อโยฮันน์ เฟาสต์ เรื่องราวดังกล่าวตีพิมพ์ออกมาครั้งแรกใน ค.ศ.1587 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยุโรปสนใจภูตวิทยาและลัทธินิยมซาตานมากเป็นพิเศษ เรื่องราวของเฟาสต์เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในยุโรปจนถึงปัจจุบัน และได้กลายรูปเป็นวรรณกรรม บทละคร อุปรากร และภาพยนตร์อีกหลายเรื่อง¹

เชินเสวนำแก่นเรื่องแบบเฟาสต์มาสร้างสรรค์นวนิยายรักที่ให้ข้อคิดในเชิงศีลธรรมที่คมคาย ตัวละครทุกตัวในเรื่องถูกผลักดันไปด้วยความปรารถนาอย่างใดอย่างหนึ่งรวมไปถึงการแสวงหาความหมายและความสุขแท้จริงของชีวิต โดยผู้เขียนได้เสนอแนวทางการตีความความสุขอย่างน่าสนใจ เช่นกรณีของहनั๋วเอง เขายอมสละศักยภาพที่จะมีความรักทั้งชีวิตของตัวเองเพื่อที่จะได้เห็นคนที่รักมีความสุข แต่ภรรยาของเขากลับปฏิเสธที่จะมีครอบครัวใหม่ เพราะความสุขของเธอคือการได้เห็นมาทุกวันและรู้สึกว่าคุณรักของเธอยังอยู่ที่ใดสักแห่งบนโลก ดังที่หัลยั๊นกล่าวแก่हनั๋วในวาระสุดท้ายของเธอว่า “การได้คิดถึงคุณตลอดชีวิต คือความสุขของฉัน”² ความหวังที่หล่อเลี้ยงใจนี้คือความสุข แปลว่าहनั๋วตีความความสุขของผู้อื่นคลาดเคลื่อนไป

ส่วนอาจิผู้ที่เคยเชื่ออย่างลึกซึ้งว่าความอิมท้องและอาหารเลิศรสคือความสุขแท้เองก็เริ่มไม่แน่ใจ เมื่อเธอรู้สึกว่าคุณมีความรู้สึกประหลาดล้าบางอย่างเพาะตัวอยู่ภายในใจ เป็นความปรารถนาที่มีต่อเจ้าแค้นผู้ไม่เคยเหลียวแลเธอ “เงินทองที่ใช้อย่างไรก็ไม่หมด รูปร่างที่กินเท่าไรก็ไม่อ้วน หน้าตาที่สวยงามตลอดกาล แต่ทว่าในนี้ บางครั้งยังมีอะไรที่น่าอึดอัดใจมาก เป็นเพราะว่าหัวใจร้อนเร่ไร้ที่พิงพิง ล่องลอยอยู่กลางอากาศ”³ ผู้เล่าเรื่องย้ำประเด็นนี้อีกครั้งว่า

¹ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ – ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2545), หน้า 180 -181.

² จิตา ลอว์, โรงรับจำนำหมายเลข 8, หน้า 105.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 29.

ชีวิตของอาจิงวนเวียนอยู่รอบเก้าอี้ เหมือนเข็มวินาทีเดินตามเข็มนาฬิกาเหมือนดาวเคราะห์โคจรรอบดาวฤกษ์ เธอมีงานยุ่งมากแต่คนที่เธอรับใช้กลับหันหลังให้เธอตลอดกาล หันหลังให้เธอขณะดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ครุ่นคิด เล่นไวโอลิน ส่วนเธอผู้คอยรับใช้ก็ได้แต่ยืนน้อยๆ ให้อภัยแก่แผ่นหลังของเขาย่างเต็มอกเต็มใจบางที การรักแผ่นหลังของเขาอาจจะง่ายดี บางทีแผ่นหลังนี้ก็เพียงพอที่จะเป็นตัวแทนของความเป็นตัวของตัวเอง ศักดิ์ศรี ความต่ำต้อย และบางครั้งแผ่นหลังนี้แหละที่งดงามที่สุด¹

เมื่อหัวใจร้อนรุ่มที่พักพิง แต่ละวันของอาจิงจึงว่างเปล่า เวลาที่ว่างเว้นจากการงานของเธอหมดไปกับการตระเวนชิมอาหารทั่วโลก และขโมยความทรงจำของผู้ชายที่ต้องการนอนกับเธอ ความปรารถนาของอาจิงได้ก่อตัวอย่างช้าๆ มานับร้อยปีจนเริ่มถึงจุดอิ่มตัวเมื่อเธอได้รับโอกาสในการเรียนรู้ความหมายที่หลากหลายของความรักที่มีอยู่ในโลกนี้

การได้เรียนรู้ความรักที่หลากหลายของอาจิงเริ่มต้นจากการที่เธอได้พบกับทูตสวรรค์ผู้ทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองเด็กผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ เขาต้องการจํานำญแจที่พระเป็นเจ้ามอบไว้แลกกับชีวิตที่ดีของเด็กผู้หญิงคนนั้น อาจิงเดินทางไปกับเขาเพื่อดูของที่จํานำญ ความยิ่งใหญ่ทรงพลังของวัตถุนั้นสะเทือนเข้าไปถึงวิญญาณในตัวอาจิง เธอระเบิดอารมณ์ใส่ทูตสวรรค์ “ทำไมคุณถึงเอาไปจํานำญ นั่นเป็นของมวลมนุษยชาติ!” ชายผู้นั้นตอบ “แต่ผมไม่ได้รักมนุษยชาติ ผมเพียงแค่รักคนที่อยากรักเท่านั้น”²

อารมณ์ที่ประดังประเดกันทำให้จิตใจของอาจิงปะทุจนแทบแตกระเบิด อาจิงจึงขอร้องให้ทูตสวรรค์พาเธอไปที่กำแพงร้องไห้ (wailing wall) สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวยิวมาสวดภาวนา ณ ที่นั้นอาจิงได้พ้องถ้อยอารมณ์อัดแน่นของเธอ

อะไรมากมายที่เธออยากพูด อย่างเช่นความโดดเดี่ยวตลอดช่วงวันเวลาที่ผ่านมา ความกระวนกระวายตลอดช่วงวันเวลาที่ผ่านมา ความเย็นชาต่อมนุษย์ตลอดช่วงวันเวลาที่ผ่านมา ท้องที่กินเท่าไรก็ไม่รู้จักอิ่มตลอดช่วงวันเวลาที่ผ่านมา และยังมีความปรารถนาที่ไม่อาจหักห้ามได้...ยังมีความโดดเดี่ยวที่ยังคงอยู่ตลอด

¹ จิด้า ลอร์, โรงรับจํานำญหมายเลข 8, หน้า 99.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 99.

กาล ความกระวนกระวายที่ยังคงอยู่ตลอดเวลา กิจการที่ต้องดูแลตลอดเวลา
โชคชะตา ความสาว อายุ ท้องที่เพิ่งกินอิมแต่ยังคงหิวโหยตลอดเวลา...ทั้งหมดนี้ไหล
พรากออกมาพร้อมน้ำตา ซึมเข้าไปในกำแพงร้องไห้ กลายเป็นคำสวดวิงวอน¹

หลังจากกลับมาจากเยรูซาเล็มอาจึงเริ่มไม่มีสมาธิกับงานจนทำงานผิดพลาด เธอเริ่มห่าง
จากโรงรับจำนำเป็นเวลาหลายปี ระหว่างนั้นเองที่หันหน้าทุ่มเทความสนใจไปที่ขุนโจว ขุนโจวผู้
ซึ่งจำนำความรักไปแล้วกลับเริ่มมีความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้นในใจเช่นกัน เธอเริ่มหลงรัก
หันหน้าผู้คอยเอาใจใส่ดูแลเธอ ตลอดเวลาที่เธอเติบโต และประสบความสำเร็จสูงล้ำ แต่
ความสำเร็จดังกล่าวก็เทียบไม่ได้กับช่วงเวลาไม่นานที่เธอได้พูดคุยกับหันหน้า “อากาศริมถนน
ราวกับมีกลิ่นหอมของดอกไม้กระจายไปทั่ว ขุนโจวมองดูภาพฉากเหล่านั้นแล้ว เนื้อตัวก็รู้สึกสั่น
สะท้านขึ้นมาทันทีอย่างน่าประหลาด คำให้กำลังใจของเขายังคงดังสะท้อนไปมาอยู่ในสมอง
ของเธอ ด้วยความถี่ถ้วนครั้งตอนที่”²

เมื่อพิจารณาเรื่องราวนี้ตามลักษณะของนวนิยายรักที่โดยพื้นฐานจะสร้างโครงเรื่องที่
เป็นการ “เลื่อนความสมปรารถนา” ของตัวละครเอก เมื่อชีวิตของหันหน้ามีขุนโจวเข้ามาเป็น
ตัวแปรแทรกซ้อนแล้ว สวรรค์ก็ได้ส่งเทวทูตในนามมิสเตอร์ X ลงมา เขาคอยติดตามอาจึง
พูดคุยเป็นเพื่อนและพยายามบอกสอนแนวทางชีวิตที่เหมาะสมแก่อาจึง เพราะอาจึงเป็น
วิญญาณหลงทางที่ฝึกฝนในอำนาจของชาตาน สวรรค์ต้องการให้อาจึงเดินอยู่ในครรลองที่
ถูกต้อง ครั้งหนึ่งมิสเตอร์ X กล่าวประโยคที่เป็นเหมือนปริศนาธรรมสำหรับนวนิยายเรื่องนี้ว่า
“ความสุขไม่ใช่การมีชีวิตอมตะ ไม่ใช่การมีปละมีเนื้อกินมากมาย ไม่ใช่การมีอำนาจล้นฟ้า
ความสุขหมายถึงการที่ความปรารถนาเล็กๆ น้อยๆ แต่ละครั้งได้รับการตอบสนอง นึกอยาก
กินก็กิน นึกอยากได้รับความรักก็ได้รับ”³ และเมื่ออาจึงถามว่าความสุขดังกล่าวมีจริงหรือไม่
จะขอรับได้จากที่ใด คำตอบของ X ก็พอให้เดาได้ว่าหมายถึงการเสวยสุขอยู่บนสรวงสวรรค์
และอยู่ในความรักของพระเป็นเจ้า แต่อาจึงก็ไม่เคยหยุดตั้งคำถาม

¹ ซิด้า ลอว์, โรงรับจำนำหมายเลข 8, หน้า 134.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 147.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 161.

เธอเอามือปิดหน้า อนาคตก็ได้แต่ตระเวนไปมาในโลกใบนี้ ที่สำคัญคือ เธอไม่มีความสุขแม้แต่หยด นีมันเป็นชีวิตอะไรกันแน่ตอนแรกที่เธอติดตามเจ้า แกก็แค่ต้องการให้ท้องอืด เมื่อท้องอืดแล้ว ชีวิตกลับไม่มีความสุขตั้งแต่เริ่มต้น จนจบ เธอมีชีวิตอยู่ด้วยความทรามานในความปรารถนา แต่เดิมนั้นเป็นเพียง ความปรารถนาให้ท้องอืด ท้ายที่สุดเป็นความปรารถนาให้ได้มาซึ่งความรัก¹

แม้ความรักจะทำให้มนุษย์เวียนว่ายอยู่ในวังวนของความทุกข์ไม่รู้สิ้นสุด แต่ในฐานะนวนิยายรัก ผู้เขียนได้ทำให้ความรักกลายเป็นอุดมคติ (idealized) ความสุขที่แท้จริงของตัวละครคือความสุขอย่าง “โลกีย์” อาจไม่ได้ปรารถนาที่จะอยู่ร่วมในความรักของพระเป็นเจ้า หรือปลดพ้นจากความทุกข์กังวลอยู่บนสรวงสวรรค์ การที่ “ความปรารถนาเล็กๆ น้อยๆ แต่ละครึ่งได้รับการตอบสนอง” สำหรับเธอแล้วจึงเป็นความสุขล้ำอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตและวิญญาณก็ตาม

X ทำให้เธอหลงใหลอยู่หลายสิบปี นำความสุขมามอบให้เธอ ทำให้เธอเห็น
ความงามของสวรรค์ แต่ก็ยังไม่สามารถเอาชนะความรักในหัวใจของเธอได้
สวรรค์ของคนอื่นไม่ใช่สวรรค์ของเธอ
สิ่งที่เธอปรารถนาเป็นเพียงสวรรค์ของเธอคนเดียวเท่านั้นแต่แล้วสวรรค์นี้
กลับไม่เป็นอมตะ ไม่มีความสุข ไม่มีวงแหวนรัศมี²

ในวรรณกรรมที่น่าเสนอแก่นเรื่องแบบเฟาสต์หลายเรื่องแสดงให้เห็นความหายนะของตัวละครที่เกิดขึ้นจากความหลงผิดที่ขายวิญญาณให้ซาตาน แต่นวนิยายของจีนแสวเรื่องนี้กลับให้รางวัลตัวละครในเรื่อง การแต่งงาน การได้ร่วมรักในคืนสุดท้ายเพื่อชีวิตจะมอดไหม้ดับสลายไปในตอนรุ่งเช้า และการได้เรียนรู้ความรักแท้จริงเป็นสิ่งล้ำค่าเหนืออื่นใด พุทธสวรรค์ที่ต้องการจำนำบุญแจของพระเจ้าได้บอกชัดแล้วว่าเขารักคนที่เขาต้องการรัก เช่นเดียวกับหันทันและอาจิง ที่หวังเพียงให้ความรักได้รับการตอบสนอง ความรักสำหรับ

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 186.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 208 – 209.

วิญญาณหลงทางเช่นเขาทั้งสองแม้ไม่ยิ่งใหญ่ลึกสุดหยั่งเทียมเท่าความรักของพระเจ้า แต่ก็ผลักดันชีวิตของพวกเขาหมุนไปตามทิศทางที่เขาปรารถนา

หากสรุปตามโครงเรื่องนี้อาจต้องกล่าวว่า ความรักอย่าง “โลกย์ๆ” ยังคงเป็นสิ่งที่มนุษย์ให้คุณค่ามากกว่าความรักของพระเป็นเจ้า การที่พวกเขาปฏิเสธความรักอันเป็นทิพย์และการที่หันหน้าขอร้องกับซาตานให้ตนมีชีวิตต่อไปอีกเพียงหนึ่งวันนั้นอาจมิใช่เพราะความโง่เขลาเบาปัญญา แต่เป็นเพราะความเป็นมนุษย์ที่มีอยู่เปี่ยมล้นในตัวละครทั้งสองนั่นเอง

หากมองในมุขนาบศาสนา ความรักอย่าง “โลกย์ๆ” ย่อมเป็นบาปฐานสำคัญที่ทำให้เขาทั้งสองเข้าถึงความรักเที่ยงแท้ของพระเป็นเจ้าได้ในที่สุด การไม่ได้รู้จักความรักพื้นฐานแล้วเข้าสู่ความรักสูงสุดจึงอาจเป็นพัฒนาการแบบก้าวกระโดดเกินไปของมนุษย์

ช่วงเวลาที่หันหน้ากับซาตานได้ปรนเปรอความสุขให้แก่กันเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ก็จริง ทว่าเมื่อตีความอีกแง่หนึ่ง ผู้เขียนยอมให้ค่าแก่ช่วงเวลาที่บ่มเพาะอารมณ์ความรู้สึกนั้นมาอย่างเต็มที่ ปิติสุขที่ชวนให้เต็มตื่นในชั่วเวลาอันสั้น (euphoria) เกิดขึ้นจากความรัก แม้จะไม่เที่ยงแท้หรือคงอยู่ยืนาน แต่หากเป็นความสุขที่ดับความหิวกระหายโหยหาอาลัยได้ทุกประเภท ความสุขดังกล่าวก็ย่อมทำทลายให้มนุษย์ได้ฉวยคว้าไว้

กล่าวโดยสรุป ผู้เขียนเสนอว่า ความรักเกิดขึ้นได้แม้แต่ในหัวใจของคนที่ถูกพรากเอาความรักไป ความรักจึงเป็นอารมณ์เร้นลับที่อยู่เหนือกฎของจักรวาล การจัดประเภทนวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายรักเหนือธรรมชาติจึงอาจผูกอยู่กับคุณสมบัติของความรักที่เป็นเรื่อง “เหนือธรรมชาติ” นั่นเอง

รายการอ้างอิง

ราชบัณฑิตยสถาน. 2545. พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมภาษาไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.

กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

ลอร์, ซิด้า. 2550. โกรธรับจําหน่ายหมายเลข 8. แปลโดย ไร่พรรณ รักศรีอักษร. กรุงเทพฯ:

นานมีบุ๊คส์เอนโวล.